

gens Ret og Landstingets Ligeberettigelse, og det er blevet sagt, at dette Folk, der særlig repræsenteres af det store Flertal her i Folketinget, ikke besad tilstrækkelig Fædrelandskærlighed, og at det nægtede Kongen det skyldige Hensyn. Kongens Ret er der ingen, der har tilsidesat. Men efter at vi have hørt af et af Ministeriets Medlemmer, at intet af Partiernes besad Evnen til at danne en parlamentarisk Regering, maa det ærede Medlem fra Odense dog indrømme mig, at det var et vidunderligt Held for Kongens frie Ret, da der skulde dannes et nyt Ministerium, at den høje Glans fra Udlandet kastede sin Refleks saa heldigt, at den faldt netop paa de 8 Mænd, der stod uden for Partiernes. Hvis det er Betingelsen for at være kapabel til at danne et Ministerium, at man ikke hører til noget af Partiernes, var det et sjældent Held, at de 8 Mænd netop stod der, da det frie Valg skulde til at gøre sig gældende. Tilsidesættelsen af Kongens Ret har der aldrig været tænkt paa fra Folketingets eller Reformpartiets Side. Det, der kræves, er, at det Parti, der er ved Magten i det Øjeblik, da Kongens frie Ret skal til at gøre sig gældende, opfylder sin Skyldighed og henleder Kongens Opmærksomhed paa det Parti, der nu bør overtage Regeringen.

Der er i disse Dage domfældt en Mand i Tyskland, M. Harden, fordi han skarpt har kritiseret den tyske Kejser og har fremhævet, at en Kejser ikke kan kende sit Folk. Han har under det tyske Folks Jubel sagt, at den tyske Kejser vilde blive forbayset, den Dag han lærte det tyske Folk at kende, men at han ikke kunde lære det at kende paa Grund af de Mænd, han er omgivet af. Han har brugt saa kraftige Udtryk om dem, der omgive Tronen, at jeg selvfølgelig ikke kan falde paa her om vore Forhold at benytte saadanne, men det kan dog vistnok siges om Konger i Almindelighed, at de ikke have let ved at vide, hvad der bevæger Folket. Det er rigtigt, at vi have forlangt af Højre, at det skulde gaa saa vidt i Respekt for vor Grundlov og i konstitutionel Velanstændighed, at det, naar det viser sig, at det ikke mere kan føre Udviklingen videre, men staaer inkompetent over for de Spørgsmaal, som bevæge hele det kraftige og dygtige Folk, som vi alle sammen ere Søner af, da havde tilstrækkeligt Mod over for sit eget Parti til at henlede Kongens Opmærksomhed paa de Mænd, som hans fri Valg burde falde paa. Heri ligger vel ingen Krænkelser af det fri Valg,

der denne Gang synes udelukkende ledet af den Hædersglans, der fra Udlandet falder paa de 8, som staa uden for ethvert Parti.

Og nu Reformpartiets Stilling lige over for selve Kongen! Jeg ved ikke, om der er noget Parti her i Landet, der lige over for Personer henhørende til Kongehuset har lagt større Sympati og større Tegn paa Loyalitet for Dagen, end netop det, som præsenteres af Majoriteten i Folketinget. Jeg vil gaa saa langt tilbage som til den Gang, det nuværende Kongehus blev kaldet til Tronen. Det var det danske Folk og ikke alene de danske Embedsmænd, der gjorde det. Det var det danske Folk, der med fuld Fortrøstning og Tillid kaldte det glyksborgske Hus til Tronen, og siden den Tid har der ikke mellem Befolkningen og Kongen været nogen virkelig Mislyd. Befolkningen har altid set op til Kongen med Tillid og Tro paa, at han vilde forstaa en Gang at vælge de Mænd, som Folket kunde ønske at have i Spidsen for Regeringen. Befolkningen har altid troet dette, og det har den Dag i Dag den Tro, at Kongen vil gøre det i det Øjeblik, han bliver raadgivet af Mænd, der ville gøre ham det klart, hvad der er Folkets Ønsker, at det i alt Fald vilde ske den Dag, en Højre-Konseilpræsident gik af og fulgte sin konstitutionelle Pligt ved at pege paa de Folk, der burde have Ansvaret. Og jeg skal med Hensyn til Loyalitetsspørgsmaalet erindre om, at det var det danske Folk, der stillede sig beskyttende om Kongehuset, da det nuværende Regiments Stamfrænder, de national-liberale, i 1863 paa den mest oprørende Maade haanede det. Der er vel ingen, der benægter, at de Herrer, der have siddet i Regeringen siden, i Afstamning høre til det Parti, der herskede i 1863 og førte os til Krigen i 1864.

Og vi skulde ikke have Ret til at nægte paa Finansloven de Krav, som et saadant Ministerium stiller til os med Hensyn til den saakaldte Forsvarssag? De Mænd, som Gang efter Gang have taget Arv efter hinanden, og som efter hinanden have erklæret, at Forsvarssagen er Danmarks og deres Livssag; de Mænd, som i en Menneskealder hvert Øjeblik have forladt et Standpunkt for at indtage et nyt — saaledes som den første ærede Taler meget rigtigt i Gaar oplyste — de Mænd, som ikke have Selvfornægtelse nok til i Fædrelandets Interesse at vige Pladsen for at faa den Sag fremmet, som er deres Livssag, naar den ikke kan føres igennem ved